

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
 'Ο πατέρας μου ήλθε και κάθισε κοντά στο κρεβάτι μου. Ήταν, καθώς γνωρίζεις, άνδρας αυστηρός και βαρύν. Του μίλησα για την αγάπη που είχα σε σένα και την υπόχρεση που μου είχες δώσει να γίνης σύζυγός μου. 'Ο σύνδεσμός μας έπρεπε να τον είχε αναγκάσει να παρηγορηθεί από το σχέδιό του να με παντρευτεί με τον υιόν του φίλου του, τον αντίκομητα δέ Ποντίς. 'Αλλά αφού σύ είχες αποθάνει, το σχέδιό του ερριζώνε βαθύτερα στο μυαλό του.

'Αλλως τε ο Λουδοβίκος ΙΓ' είχε ερωτήσει τον πατέρα μου, όπως έμαθα, αν πράγματι η κόρη του—εγώ—αγαπά ένα αποστάτην. 'Ο Λουδοβίκος ήτο πολύ θυμωμένος μαζί σου για την στάσι σου κατά τας συγκρούσεις. 'Ολη η οικογενειακή περιουσία σου εδημευθή και αν δεν σ'ένομιζαν αποθάνον, και η δική σου—καίτοι υιού του βασιλέως—θα είχε δημευθή, όπως και του Μονμορανσύ.

'Ετσι λοιπόν έθεωρήθη εύτύχημα το ότι είχες αποθάνει στο πεδίο της μάχης. 'Ο λοχαγός εκείνος, τον όποιο είδα και ρώτησα κατά την περιλάλησή μου, βεβαιώσας τον θανάσιμον τραυματισμόν σου, σε είχε σώσει χωρίς να το γνωρίζη.

'Ακουγα με λύπη τον πατέρα μου να μου μιλή, 'Από τα λόγια του έννόησα πως είχε λάβει πλέον σοβαράς αποφάσεις. 'Ο κόμης δέ Ποντίς, ό οποίος είχε πολεμήσει μαζί με το στρατεύμα του Σχομπέρν επίματό πολύ και έθεωρείτο επίδοξος γαμβρός. 'Εξ άλλου ό πατέρας μου είχε υπέρ αυτού, σχετικώς προς τον γάμον μου με τον Ποντίς, τον βασιλέα και τον καρδινάλιον.

'Απεφάσισα τότε να ζητήσω από τον πατέρα μου τριών μηνών προθεσμίαν. 'Εάν δεν ελάμβανα ειδήσεις σου στο διάστημα αυτό, θ' ακολουθούσα τον αντίκομητα στην εκκλησία.

Στάς 30 'Οκτωβρίου έγινε η θανατική ποινή του Μονμορανσύ. 'Ημουν σχεδόν ευχαριστημένη που της μάχης. Δεν θα ήθελα ποτέ να σε θανατώση ό δήμος. 'Αν ύφιστασο ό,τι και ό Μονμορανσύ, θα πέθαινα όρισμένος από μαρasmus και άπελπισία.

Καμία άμφιβολία δεν έμενε πλέον για σένα. 'Ολοι έλεγαν ότι είχες αποθάνει.

'Οι τρεις μήνες έπέρασαν και την τελευταίαν ήμέραν ήλθε στον πόργον ό πατέρας μου με τον αντίκομητα δέ Ποντίς. Περιεβλήθη κλαύουσα την νυμφικήν άμφίβρεση.

'Εσήμανε η ένδεκάτη. 'Ο ιερέυς μās περιέμενε στην εκκλησία. Σηκώθηκα και έστηρίχθηα στο χέρι του πατέρα μου.

'Ο Κόμης δέ Ποντίς ήρατο πίσω από ήμάς μαζί με τον υιόν του τον αντίκομητα.

Δεκαέντε δέ η δεκαεξ φίλοι και γνωστοί, δώδεκα συγγενείς και λίγοι ύπηρέται μās ακολουθήσαν και προχωρούσαμε πρός την 'Εκκλησία.

'Ο πατέρας μου δεν μου μιλούσε σ' όλο αυτό το διάστημα. Μ' έβλεπε μόνο και εθαύμαζε την ήρεμίαν μου. 'Όσο έπλησίαζε στον όποιο της θυσίας, το προσωπό μου ένινετο άσπρο, κάτασπρο σαν σάρβανο! 'Ερθάσαμε τέλος στην εκκλησία.

'Ενόμιζα ότι αι δυνάμεις μου θα μ' έγκατέλειπαν. Έυχαρίστησα τον Θεόν που μου έδινε ακόμη θάρρος και εγονάτιστα μπρός τον ιερέα, ό οποίος ερώτησε τον δέ Ποντίς αν δέχεται να με λάβη ως σύζυγόν του.

— Ναι, απήντησε ό δέ Ποντίς. 'Εγύρισε κατόπιν και προς έμένα και μου υπέβαλε την ίδιαν ερώτησι.

'Ο σύζυγός μου, απήντησα τότε, βρίσκεται εις τους ουρανούς, είνε ό Θεός Σωτήρ 'Ιησούς, και ποτέ δεν θα λάβω σύζυγον άλλου.

'Ετόνια της τελευταίας λέξεως για να άκουσθουν από όλους τους παρευρισκομένους.

'Ο δέ Ποντίς με ζήτησε με φρικτήν, σαν να είχα τρελλαθί.

'Ο πατέρας μου προχώρησε ένα βήμα εμπρός. Εγώ δέ έπήδησα τα κάγκελα που μ' εζωρίζαν από το θυσιαστήριον και εφώνωξα:

— 'Από αυτήν την στιγμήν άνήκω στον Θεόν και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να με ζητήση ως σύζυγόν του ή κόρην του.

— 'Ισαβέλλα! εφώναζεν ό πατέρας μου, τολμής να περιφρονής την έξουσία μου;

— 'Η έξουσία του Ι. Χριστού, πατέρα μου, είνε άνωτέρα και ιερωτέρα από την ίδική σου, εφώναζα με σεβασμό. Πατέρα μου δεν άνήκω στον κόσμο αυτό πειά και προσεύγου για μένα. Θά προσεύχουμαι και γώ για σάς!...

— 'Αλλοίμονον! έλεπε τότε ό πατέρας μου στενάζων. 'Εξαφνα όμως άπεπειράθη να με άποσπάση από το θυσιαστήριον. 'Ο ιερέυς όμως άπλωσε τα χέρια του προς έμένα και έλεπε:

— Αυ ή ή νέα προσέφερε την ψυχή της και το σώμά της στον Θεόν. Είς κανένα δεν έπιτρέπεται να την έμποδίση ή να την βιάση! 'Εγώ την άρχισα στον οίκον του Θεού και κανείς δεν θά τολμήση να προχωρήση στο ιερόν άσυλον ούτε ό πατέρας της έχει το δικαίωμα αυτό!

'Ο πατέρας μου δεν ήκουσε τί έλεγεν ό ιερέυς κι' έπροχωρούσεν. 'Αλλ' ό κόμης δέ Ποντίς τον παρέσυρε προς τα έξω, καθ' όν χρόνον και οι άλλοι προσκεκλημένοι άπεσύροντο.

'Η αύλη του ναού έκλεισε και ό ιερέυς με ώδήγησε στο μοναστήρι των Ούρσολινών.

'Ο πατέρας μου έτρεξεν άμέσως προς τον Καρδινάλιον στο Παρίσι, ζητών την μεσολάβησίν του, αλλά τίποτε δεν κατώρθωσε. 'Εξήτησε τότε, πριν τελειώση έτος, να μη καθιερωθώ. Και το επέτυχε.

Τό έτος πέρασε και την πρώτην ήμέραν του έπομένου έντύθηκα το μοναστήριό μου ένδυμα. Τέσσαρα χρόνια πέρασαν από τότε και στο διάστημα αυτό δεν έμεινε ήμέρα που να μη προσευχηθώ για σένα και να μη φιλώ τα φτερά του καπέλλου σου που βρήκα στο πεδίο του Καστελνοδαρύ, του μόνου δικού σου αντίκειμένου που μου έμεινε...

'Όλα τώρα τα έμαδες. Λοιπόν διηγήσου μου και σύ τα καθέκαστα λεπτομερώς. Μίλησέ μου, τί θαύμα έγινε και ζής, που είσαι, πές μου, πως μπορώ να σε ξαναϊδω; Γράψε μου γρήγορα, γιατί άλλως θά τρελλαθώ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ

"Όρα έκτη της πρώτας.

'Εκείνος προς 'Ε.είνην.

'Εχετε δικηο για όσα μου γράφετε. Διεδόθη πράγματι μετά την μάχην πως είχα τραυματισθί και πεθάνει. 'Εγώ έν τούτους είχα καταφύγει σε κάποιον μοναστήρι, όπου ένσηλευόμουν. 'Υστερα από δύο μήνες κατώρθωσα να σηκωθώ. 'Ός τότε ήμουν κρυμμένος στα ύπόγεια του μοναστηριού, αλλ' ό άέρας μου ήταν άπαραίτητος. 'Ηταν Νοέμβριος και ό χειμώνας γλυκύς. 'Αρχισα να κίνω περιπέτους στο κήπο της μονής.

'Όλη μου ή αγάπη ξαναγεννήθηκε. Δεν μιλούσα, δεν έπιθυμούσα τίποτε άλλο, παρά μόνον έσένα.

'Εξήτησα να σου γράψω και σούστειλα πράγματι ένα ταχυδρόμο. 'Επειδή όμως ή επιστολή μου θα άνεκαλύπτε την ύπαρξί μου και ένανδρύνενα να φυλακισθώ και να φωνευθώ, ό ταχυδρόμος προτίμησε να μείνη γι' άσφάλεια στα περίχωρα δώδεκα ήμέρες.

'Όταν εγύρισε μου έλεπε πως ό πατέρας σου σε έφερε στο Παρίσι και πως έδωσε το γράμμα μου σε μία θαλαμηπόλο σου που του φάνηκε άφασιωμένη.

'Από τό ε ήμουν ήσυχος και έπίστευα ότι σε λίγο θα έγω απάντησι σου. 'Εν τούτοις κάθε μέρα περνούσε και σ' ένα μήνα μέσα δεν έαβα γράμμα σου.

Τρεις μήνες έπέρασαν ακόμη, χωρίς να λάβω δυστυχώς ειδήσεις σου. 'Αποφάσισα τότε να έλθω μόνος μου, όταν εξαφνα έλληροφορήθηκα τα πάντα. Τόν θάνατον του στρατάχου, την άπώλεια του βαθμού μου, των αξιωματών και της περιουσίας μου! 'Όλα μου τα αφήρησαν οι σκληροί άνθρωποι! Μου άφησαν τουλάχιστον τον έρωτά σου!...

Αι ειδήσεις αυτές με κατελύτησαν. Δεν έκρατιόμουν πλέον στο μοναστήρι. 'Επιθυμούσα να φύγω. Να σε αναζητήσω. 'Εν τούτοις δεν ήταν εύκολο να το κάμω. 'Υπήρχε κίνδυνος να με άναγνωρίσουν. 'Εν τέλει, άπελπισμένος όπως ήμουν, είδοποίησα την ήγουμένην ότι θα έφευγα για το έξωτερικό, μακράν των συνόρων της Γαλλίας.

(Άκολουθεί)

